

Bůh si vybral Cikány, aby zjevil skrze ně svoji slávu

Rozhovor se Stefanem Hornem

Co je u světa bláznivé, to si vybral Bůh, aby zahanboval moudré, a co je u světa slabé, to si vybral Bůh, aby zahanboval silné; a co je u světa neurozené a méněcenné, to si vybral Bůh, vybral dokonce i to, co není, aby zrušil to, co je, aby se žádné tělo nemohlo chlubit před Bohem. (1K 1,27-29)

Stefane, mohl bys popsat své obrácení k Ježíši a povolání do služby.

Deset let před svým obrácením – tedy ve svých 14 letech jsem měl sen. Viděl jsem ďábla, který přišel, aby si mě vzal. Vězel jsem v té době ve spiritismu, černé magii a okultismu. Ďábel mi řekl: "Dělal jsi moji vůli a patříš mně!" Náhle se otevřelo nebe a Ježíš vyšel ve své slávě. Okolo bylo množství andělů. Ježíš pohrozil třesoucím se ďáblu: "Nemáš moc nad jeho životem, on patří mně!" Ježíš pak pohleděl na mě, usmál se a řekl: "Nemusíš se bát ďábla, jsem s tebou. Připravil jsem ti cestu a tvůj život bude sloužit tomu, abys ke mně přivedl svůj národ a učinil ho Božím národem." Žil jsem velmi bezbožným životem, ale často jsem v sobě vnímal hlas: "Tvůj život patří Ježíši!" Teprve poté ve svých 24 letech jsem se znovuzrodil, přišel do letničního sboru v Kolíně nad Rýnem, nechal se pokřtít a stal se členem církve.

Potom jsem vnímal povolání sloužit svému cikánskému národu. Pochopil jsem, že jsou vlastně duchovně mrtví a ztracení. Po mém velmi radikálním obrácení mi Bůh otevřel oči, abych viděl, jak vypadá člověk uvnitř. Když jsem mluvil se svými známými, plakal jsem, neboť jsem viděl, že jsou mrtví. Viděl jsem smrt. Takovýmto způsobem jsem viděl lidi okolo sebe tři dny a už jsem to nemohl unést. Modlil jsem se: "Otče, odeber mi to, nemohu to vydržet." Když mi Bůh takto ukázal, že jsou lidé bez Krista mrtví, začal jsem šířit evangelium, postit se, modlit se. Za šest měsíců se obrátilo přes 50 lidí, kteří se dali pokřtít. Z nich se Pána dodnes drží přes 90 procent, někteří z nich jsou dokonce pastory. Mezi námi v Německu začalo probuzení.

V čem jsi obdarovaný a jak jsi se připravoval na službu?

Velmi reálně jsem vnímal povolání, že mě Pán volá ke službě. Nejprve to byla služba evangelisty. Pak jsem vnímal, že mě chce Pán vyzbrojit pro zakládání sborů, tedy pro apoštolskou službu. Zpočátku to pro mě bylo těžké přijmout. Tehdy jsem byl ještě na biblické škole v Darmstadtu, který je blízko Frankfurtu. Jde o školu našeho letničního svazu, která se jmenuje Beroa. Po absolvování této školy jsem se v rámci našeho letničního svazu stal kandidátem na pastora. V té době jsem jako obchodník prodával automobily. Tuto práci jsem opustil a na základě rozpoznání staršovstva našeho sboru v Kolíně jsem začal sloužit v církvi.

Kdy jsi přišel poprvé na Slovensko?

V roce 1997 přišla jedna sestra ze Slovenska do Německa. Její syn začal navštěvovat náš sbor a ona mě navštívila. Vyprávěla mi, jak cikánský národ na Slovensku trpí. Šokující pro mě bylo, když jsem se dověděl, že je na Slovensku 500 000 Romů. V Německu je 83 milionů obyvatel a z toho je Cikánů jen 50 až 60 tisíc, a na Slovensku je mezi pěti miliony 500 000 Romů! Jel jsem na Slovensko, abych se podíval, jaké to tam je. Když jsem viděl tu tíhu, problémy, břemena, začal ke mně Bůh mluvit, abych sem přišel. Vnímám jsem jasné povolání přijít na Slovensko. S manželkou jsme se za to modlili tři roky. A Pán nám to velmi jasně ukazoval skrze prorocké služby. Myslím si, že mě chtěl různými způsoby přesvědčit, že na Slovensko máme přijít.

Kdy jsi na Slovensko odjel?

Sbor v Kolíně nad Rýnem mě, mou manželku a naše tři dcery na Slovensko vyslal v roce 2000, abychom tam jako misionáři sloužili cikánskému národu.

Jaký je cíl vaší služby?

Vizí naší služby je zakládat sbory, které jsou založeny na učednictví. Učedníci jsou lidé, kteří jsou schopni činit další učedníky. Jde nám o sbory, které se budou schopné rozmnožovat tak, že budou zakládat další sbory. Jde o multiplikaci nejen jednotlivců, ale také sborů.

Kde jste začínali?

Začínali jsme v Košicích a od srpna 2000 zde začal působit sbor. Dnes je košický sbor mateřským sborem. Založili jsme další sbor v Sabinově a v okolí máme další čtyři misijní stanice. Jedna z nich je právě ve fázi, kdy se z ní stane samostatný sbor.

Jakou vidíte na Slovensku největší potřebu?

Největší potřebou je, aby byli lidé biblicky vzděláváni. Největší část z těch pěti let, co jsme na Slovensku, jsem věnoval tomu, aby byl položen základ. Nevěnovali jsme se tolik zvěstování evangelia, i když se lidé obraceli - za tu dobu jsme pokřtili asi 150 lidí. Více jsme se věnovali vyučování základů. Vytvořili jsme učednickou školu "Biblické tréninkové centrum".

Jak tato škola funguje?

Setkání se koná jednou za tři měsíce. Od začátku letošního roku ale vnímám, že přišel čas, abychom stále více vycházeli ven. Mým očekáváním je, aby bratři a sestry, kteří se něco naučili, to začali velmi jednoduše uplatňovat: uzdravovat lidi a přivádět je k Ježíši tím, že budou zvěstovat evangelium.

Popiš mi, prosím, jak prakticky učednictví provádíš.

Učednictví беру jako něco, co není komplikované. Musí to být praktické, musí to být hmatatelné. Bůh mi z nebe neposlal jenom esemesku, ale stal se sám člověkem. Žil mezi námi. A tady začíná učednictví. Příklad, který Ježíš dal, se snažím následovat. S lidmi žiji. Dávám jim účast na svém životě. Nejen účast na tom, co vím, ale i na tom, co žiji. Na svých slabých i na svých silných stránkách. Chci se s nimi podělit. Samozřejmě, že musí být možná korekce a všelijaké další věci...

A co je na učednictví nejdůležitější?

Myslím si, že klíčem pro mě je být transparentní, být sám sebou. Ne, abych byl před lidmi, které mi Bůh svěřil, před učedníky, nějaký super kazatel a doma byl celý rozbitý. Jednoduše být takový, jaký jsem, originál, "echt". Samozřejmě, že k tomu patří také biblické vyučování, prorocko-apostolské učení, ale myslím si, že nás právě prorocko-apostolské učení vede k tomu, abychom byli tím, čím jsme - bez jakékoli masky, bez jakékoli přetvářky. Lidé, co jsou kolem mne, to asi zjistili. Viděli, že je mám rád takové, jací jsou. A oni mě mají rádi takového, jaký jsem. Díky Bohu, že se to kvůli Boží milosti daří, že máme jednotu a že následují příklad. To oni mě přijali jako příklad. Někdy si říkám: Jaký příklad ještě mohu být? Oni jsou víc příkladem pro mě!

Co pro tebe znamená tvoje rodina?

Moje manželka a moje dcery jsou po Bohu to nejdůležitější, co mám. Předně jsem křesťan, který miluje svého Boha, potom jsem manžel, který miluje svoji manželku a své děti, a potom jsem pastorem a vedoucím. Manželka a děti mě ve službě, ve které stojím, velmi podporují. Nejtěžší bývá, když pro mě má moje manželka nějaké slovo. Naše děti teď začnou zpívat ve chválicí skupince a začnou zvěstovat evangelium s mládeží. To mě velmi povzbuzuje. Rodina, to je můj základ a moje oáza, která mě zvláštním způsobem povzbuzuje na cestě k Bohu.

Jaká má služba Cikánům specifika?

Nejdříve jsem sloužil bílým a pravda je, že v té službě je rozdíl, protože národy jsou rozdílné. Cikánský národ je dosti spontánní, hodně horlivý. A někdy je ta horlivost problematická. Myslím si, že sloužit v jakémkoli národě je velmi těžké, i když k tomu máte povolání a pomazání. Sloužit mezi Cikány je pro bílé trochu zvláštní, protože nechápou jejich kulturu. Všechny kultury mají svá určitá pravidla. U Čechů, Slováků, Němců, Američanů je mnoho společných znaků. Cikánská kultura a mentalita se odlišuje od každé jiné mentality.

Můžeš uvést příklad?

Děti jdou na oběd, jak je to naučila maminka. Cikán ale nebude jíst, když je na to čas, Cikán bude jíst, když má hlad. A to je dost veliký rozdíl. Protože jsem sám Cikán, umím velmi dobře pochopit, jak Cikán přemýšlí, protože jsem tak donedávna přemýšlel sám a někdy tak přemýšlím dodnes. Umím pochopit, co se skrývá za slovy Cikána, to, co má skutečně na mysli. To je veliké plus - to mě nenaučila žádná kniha, žádné školy. Jako Cikáni to máme v sobě.

Ve vaší biblické škole jsem viděl romské studenty, jak vydrží šest až devět hodin napjatě poslouchat. Jak jsi to dokázal?

To nebylo jednoduché! (smích) To opravdu nebylo jednoduché! To byla tvrdá práce. Prosil jsem se Boha, aby byli založeni na Slovu, aby měli rádi jeho Slovo. Protože nebudou-li mít rádi jeho Slovo, nebudou ho ani poslouchat. Oslovilo mě poselství jednoho bratra o vizi. Řekl, že když chceš postavit loď, nemáš dávat pracovníkům hned nástroje. Vyprávěj jim nejdříve o moři, o tom, jaké je krásné. Ukaž jim, jaký význam má na moři ta loď. A já jsem pochopil: "Jestli si přeju, aby poslouchali Boží slovo s radostí, musím jim ukázat, jakou hodnotu to Slovo má. Jak chutná, jaké je to síla!" Někteří tak začali chápat, co znamená láska k Božímu slovu, a to se mezi námi znásobilo. Díky Bohu, že jsme se dostali tam, kde jsme, že nemají problém, resp. my nemáme problém hodiny a hodiny sedět nad biblickým vyučováním.

Vidím rozdíl mezi Čechy a Cikány v tom, že my, Češi jsme lidé rozumu, zatímco vás, Cikány, bych charakterizoval jako lidi srdce a emocí. Tento rozdíl velmi silně vnímám při vašich chvalách: že jdete do chval celým srdcem. Co pro tebe a pro vás znamenají chvaly?

Jako cikánský národ jsme mnoho prožili: pronásledování i zabíjení. Nejen v době druhé světové války, ale také hlouběji v dějinách. A člověk, který je zraněný, umí svůj pocit vložit do písně. Proto i před tím, než jsme se obrátili, říkaly naše písně: "Ó, Bože, kde jsi!?" Ani teď, když jsme se obrátili, jsme tento svůj charakteristický rys neztratili. Také nyní umíme svůj pocit vložit do písně. Píseň není jen vyjádřením naší víry: píseň je pro nás vyjádřením našeho pocitu vůči Bohu. Nechceme věřit jenom rozumem, ale i srdcem a duší. Vždyť sám Ježíš říká, že máme Boha milovat celým srdcem a celou duší a celou myslí. Pocit je pro nás velmi důležitý. Svým dětem chceme vyjadřovat, že je milujeme nejen intelektem, ale i svou duší a citem. Proč bychom totéž neměli činit ve vztahu k Bohu?

Jak jste u vás ve sboru reagovali na odebrání sociálních přídaveků?

Bylo to dobré otřásání. Příjmy se snížily o padesát šedesát procent! Najednou jsme měly čtyřčlenné rodiny, které dostávají na měsíc pět tisíc korun. Z toho měly zaplatit byt, elektřinu a také jídlo. Byl jsem z toho zoufalý, až jsem nemohl jíst, protože jsem věděl, že mí bratři nemají doma co jíst. Stál jsem před Pánem a řekl jsem: "Pane, činil jsi divy a zázraky. Dokaž, prosím tě, že jsi Bůh." Byl jsem na konci svých sil, nervově vyčerpán. Když někdo nežije s Pánem a nemá co jíst, umíme si to vysvětlit: do jeho života vstoupil hřích. Ale člověk, který pro Boha horlí, který ho miluje celým srdcem a žije posvěcený život, a přitom víš, že nemá svému dítěti co dát k jídlu, to je jiné kafe. A tak jsme se začali modlit, co máme dělat. Někteří bratři měli zahrádky a my jsme začali pěstovat brambory. Díky Bohu, tento rok to tolik narostlo! Místní úřad nám dal velké 20 hektarové pole, abychom tam mohli pěstovat brambory a zeleninu. Bratři a sestry se do toho zapojili. Pěstují zeleninu a Bůh tomu hojně žehná. Viděli to někteří nevěřící a také se k tomu přidali. Tento projekt jsme podle biblické Rút nazvali Projekt Rút.

Jaký mají tvé ovečky vztah k práci?

Lidé říkají, že Romové nechtějí pracovat. Myslím si, že to vůbec není pravda. V našem sboru jsou lidé, kteří jezdí pracovat do Německa. Máme ve sboru lidi, kteří denně dvanáct hodin provádějí zednické práce za 400 až 500 korun a z toho ještě dávají do sboru desátky. Oni pracovat chtějí. Vědí, že Bůh nechce, aby jen seděli doma, ale že jim dal hlavu, rozum, ruce, nohy a že je chce použít nejen k modlitbám, ale i k praktické práci, aby byli schopni uživit své rodiny. Když ale práci nemají, používají ruce k modlitbě, aby jim Pán dal práci. Vztah znovuzrozených Romů k práci je velmi velmi zodpovědný a horlivý.

Jak je to s těmi desátkami?

O desátkách vyučujeme a lidé desátky platí. U nás se nikdo, kdo neplatí desátky, nemůže stát služebníkem. Když nemá víru sám za sebe, jak potom může sloužit k víře druhým! Nedávat desátky si nemůžeme dovolit.

Ve vašem sboru jsou také Slováci. Víím, že tvou vizí není jen cikánský sbor, ale sbor otevřený všem. Jaké je ve vašem sboru spolužití Slováků a Romů?

Evangelium je poselství, které spojuje národy. Na Slovensku máme problém rasismu. Dokonce jsem slyšel i v evangelikálních sborech: "Víš, Romové u nás být nemohou. Je to problematické. Musí být sami." My jsme živým důkazem, že to tak být nemusí. Nezakládáme cikánské sbory, zakládáme křesťanské sbory. Za naše slovenské bratry a sestry jsem velmi vděčný. Jsou členy naplno. Jsou to spolupracovníci a spoluslužebníci. Nedovedu si představit, že by naše služba mohla fungovat bez některých obdarování, která jim Bůh dal. Klíčové je, že nechceme z Roma udělat Slováka, ani ze Slováka Roma. Rom je Rom a Slovák je Slovák, ale v Duchu jsme všichni jedno. Vzájemně se přijímáme takoví, jací jsme, a je to fantastické – funguje to.

o o o o o

Ptal se Tomáš Korčák dne 3.9.2005 v Košicích. Tomáš Korčák doprovázel Pavla Neústupného, který tři dny vyučoval v Biblickém tréninkovém centru v Drienici u Sabinova.

o o o o o

Stefan Horn se narodil 26.3.1967 v rodině kolotočáře. Je cikánské národnosti Sinti. Do základní školy v rodném Německu chodil pouze 2,5 roku. Pak od svých 10 do 21 let jezdil s rodiči po Jugoslávii. V 21 letech se oženil s Lízou a vrátil do Německa. Ve svých 24 letech se obrátil k Ježíši a byl osvobozen od démonické moci. Stal se členem letniční církve v Kolíně nad Rýnem. Poté vystudoval biblickou letniční školu Beroa v Darmstadtu. S manželkou Lízou mají tři dcery Elisabetu, které říkají Ruska (14), Katerinu (13) a Rebekku (10). V roce 2000 byli vysláni svým sborem a německou letniční misijní organizací do Košic jako misionáři. Museli se učit jak slovensky, tak zcela odlišnému jazyku slovenských Romů. Dnes sbor v Košicích pod názvem Devleskero kher (Boží dar) má 4 stanice a také v Sabinově již samostatný sbor. Na společném shromáždění všech stanic a sborů jednou měsíčně mají okolo stovky lidí. Jeho vizí je zakládání sborů pro všechny národnosti. Je však zcela zřejmé břímě a láska ke svému cikánskému národu. Sbor má internetovou stránku www.devleskerokher.sk. Vydali cikánské hudební a evangelizační CD.

o o o o o

Rozhovor vychází na stránce www.go-east-mission.de v listopadu 2005 s povolením Tomáše Korčáka. Vyšel též v časopise Život víry č. 11 v listopadu 2005 na str. 15-16 pod titulem "Romský národ je horlivý".